

Mán-Várhegyi Réka

Mágneshegy

– *regény* –

A fécánt rég megettük. Enikővel az erkélyen levegőzünk. Bár terhes, továbbra is megtartja a cigarettaszüneteit, csak nem gyújt rá. Utánajöttem, hogy megkérdezem, mit akart mondani vagy kérdezni. Hirtelen nem is tudja, hogy mire gondolok, ezek szerint nem olyan fontos, de azért eltöpreng rajta. Aztán eszébe jut. Egy könyvet akart ajánlani, illetve megkérdezni, hogy olvastam-e, ha nem olvastam volna (soha nem hallottam róla), feltétlenül olvassam, mert kapcsolódik a házi dolgozatomban felvetett témához.

– Jut eszembe, mi van a regényeddel? – kérdezi.

Vállat vonok.

– Állandóan megakadok azon – mondom némi gondolkodás után –, hogy első vagy harmadik személyben írom. Ha azon aggódok, hogy a főszereplőm túlságosan hasonlít hozzám, akkor a harmadik személy mellett döntök. De aztán furcsán ironikussá válik a szöveg, és belekerül egy csomó felesleges mozdulat, amitől nyögvenyelős lesz, ha érted, hogy mire gondolok.

Enikő megrázza a fejét.

– A szereplő biccent, meg néz, meg lép, meg vigyorog. Aztán egy idő után elegendő lesz ebből az egysíkú hangból, és úgy döntök, az első személy igenis többet kínál, hogy mélyebbre, előbbre jutok majd vele, és nem érdekel, bevállalom a hasonlóságot. De aztán ennek is mintha csak korlátai lennének. Az első személyről lépten-nyomon kiderül, hogy csupán úgy tűnik, mintha őszintébb, személyesebb lenne, de valójában ugyanúgy műsor az egész.

Enikő érdekesnek találja a tapasztalataimat, végül is hasonlókról az óráin is szó volt, de mivel ő soha nem próbálkozott szépirodalommal, nem élte át ezt a dilemmát. Ezzel kapcsolatban is javasol egy könyvet, sőt felajánlja, hogy ha nem tudom beszerezni, ami garantált, ugyanis New Yorkban vette, akkor berakja hétfőn nekem a fahéjába. Annyit kér, hogy az aláhúzókat még véletlenül se radírozzam ki, és a könyvet áprilisig hozzam vissza. Persze, köszönöm, visszahozom, elolvasom, futok érte hétfőn. Tudom, hogy bele fogok gebedni, amíg végigolvasom, még soha nem olvastam el egy egész könyvet angolul.

Aztán megkérdezi, hogy érzem magam a szociológián, illetve járok-e más szakra is. Mentegetőzöm, amiért ebben a félévben nem vettem fel az ő óráit, de sajnos időben egybeesnek az évfolyamom számára kötelező

társadalomtörténet-előadással és -szemináriummal. Enikő legyint, majd jövőre, illetve – megérinti a hasát – valamikor a közeljövőben. Izgulok, hogy esetleg megkérdezi, mennyire ismerem Bogdánt, hogy esetleg szóba hozza azt a történetet, amit novemberben az ő szemináriumán meséltem az egész csoportnak, és aminek nyilvánvalóan Bogdán volt a főszereplője, de nem teszi. Meglepődik rajta, hogy kollégiumban lakom, azon még jobban, hogy rendszeresen végzek diákmunkát, forgalmat számolok és aktákat rakok sorrendbe világvégi rakárakban. Ráncolja a homlokát, mert nem érti.

– De ha ennyire kell a pénz, miért nem dolgozol be valami kutatásba? – kérdezi.

– A múltkor kérdezőbiztos voltam egy cigarettakutatásban – mesélem, és picit talán túljátszott kuncogással jelzem, hogy egy értelmetlen kutatásról van szó. – Azt kellett megtudni, hogy a kemény és a puha dobozos Szofit szívók preferenciái mennyiben térnek el egymástól.

– Atyaég – válaszolja Enikő, és összehúzza magán a kabátot. Már fázik.

Visszatérünk az ebédlőasztalhoz. Úgy tűnik, amíg az erkélyen időztünk, végül mégiscsak feltette valaki Bogdánnak a kérdést, ami egész este váratott magára, tudniillik, hogy mi újság a kutatásával. Amióta jobban ismerem őt, tudom, hogy nem kifejezetten extrovertált, bőven van benne bizonytalanság, ami egyáltalán nem tűnt fel az első néhány találkozásunkkor, hiszen én zavarban voltam, míg ő többnyire ivott. De amikor a terepéről, jelen esetben Békásmegyerről beszél, egyre jobban felvillanyozódik. A jelenlévőknek egy idő után az a benyomásuk támadhat, hogy bár az ott élők megszámlálhatatlanul sok nehézséggel küzdenek, mégis, az életük szebb és igazabb, olyannyira, hogy a tapasztalatlan hallgató szívében leheletnyi keserédes érzés, elvágyódás

ébredhet fel, és Bogdán ilyenkor lendül bele igazán, felszavarja a hangerőt, felugrik, gesztikulál, párbeszédet játszik el, megelevenednek a szereplők, csodálatos emberek és megrázó történeteik, és a hallgatóságra szép lassan átragad a lelkesedés, míg végül úgy érzik, ők is el akarnak menni oda, részesülni akarnak ebből az élményből.

A ma esti társaság már fáradtabb és tapasztaltabb, de azért élvezettel hallgatják Bogdánt, aki éppen a híreshírheft békásmegyeri csererendszert mutatja be. Ezt egy egészen lenyűgöző, már-már természeti képződményként írja le, mintha nem is a szükség hozta volna létre, hanem valami isteni csoda jóvoltából állt volna elő. Nekem mindazonáltal jó érzés újra és újra meghallgatni, hogy milyen komplex módon fifikások a békásmegyeriek, hogy miközben a felületes kutató számára boldogtalannak, tehetetlennek tűnhetnek, valójában lelki gazdagság, szépség, boldogságra és elmélyülésre való képesség jellemzi őket. Vagyis minket.

Román Feri felemeli a mutatóujját, majd elgondolkozva nekinyomja az állának. Eszébe jutott valami. Az asztal körül ülők engedelmesen felé fordulnak, még Bogdán is, pedig a mondatot még be sem fejezte.

– Ismertem valamikor réges-régen, az időszámítás kezdete előtt egy lányt – kezdi Román Feri kis szünet után, és felém fordul. – Egy nagyon szép zsidó lányt. Itt lakott fent a Vérhalom téren. Az apja rendes kommunista volt, a háború után rögtön felvitte az isten, pontosabban a kommunizmus a dolgát, persze, jött vissza, mint egy élőhalott, és úgy fogadták itthon, mint, na mindegy, tudjátok.

– A Veres Jankára gondolsz? – kérdezi Panni. – A nővérem osztálytársa volt, bár ők nem a Vérhalom téren, hanem a Vérhalom utcában laktak, de közel a térhez. Szerintem a család még mindig ott lakik.

– A Veres Janka nem zsidó – szól közbe Lipták Jutka.

– Dehogynem, teljesen zsidó! – kiáltja egyszerre Panni és Hanna, majd Hanna hozzáfűzi, hogy a Veres Janka lánya a Lauderbe jár.

– Fogalmam sincs – dörmögi Román Feri –, hogy rá gondolok-e, vagy sem. Már nem emlékszem, hogy hívták.

– Te tényleg tök hülye vagy – bólint Panni. – Én az összes volt osztálytársamra emlékszem, tudom, hogy hol laktak, hogy hol tanultak tovább, és hány gyerekük van.

– Igazán derék – mondja Román Feri, de ő nem egy volt osztálytársáról beszél, hanem egy lányról, akivel volt köztük valami még a hetvenes évek derekán. Vagy végén. De lehet, hogy a nyolcvanas években. Akkor nem csodálom, hogy nem emlékszel a nevére, szól közbe félhangosan valaki, és ebből világos lesz számomra is, hogy a Román Ferinek sok lánnyal volt dolga. Később még Szántó Panni is megjegyzi majd, amikor segíték neki kivinni az edényeket a konyhába, hogy Román Ferivel vigyázzak, mert olyan, mint egy magának való búsképű fickó, de valójában a maga módján nagyon aktív, ha értem, hogy mi-re gondol.

– Szóval volt ez a Vérhalom téri szép zsidó lány – kezdi újra Román Feri, és újra felém fordul, és azt kérdezi tőlem, hogy ez a lány nem az anyám-e véletlenül. Egészen lenyűgöző a hasonlóság, mondja halkán, és az a gyanúm, hogy szomorúan, bár mintha az alapkarakteréhez tartozna ez a mély szomorúság, erre mondja majd Panni, hogy búsképű. Delejes érzés önt el. Soha nem gondoltam rá, hogy ilyen jóleshet, ha az embert egy szép budai zsidó nő lányának nézik. Olyan szívesen bólintanék, olyan szívesen mondanám, hogy igen, az ő lánya vagyok, és én is itt lakom ezen a Vérhalom nevű téren, vagy a Vérhalom nevű utcában, a térhez közel. De azt nem lehet, mégsem

hazudhatok. Mivel egyértelmű választ sem szeretnék adni, azt fundálom ki gyorsan, hogy finoman megrázom a fejem, és azt mondom, nem, nem hiszem, hogy az ő lánya lennék.

Bogdán viszont közbevág, félre minden spekulációval, hiszen ez a kislány, vagyis én, nem lehet a Vérhalom téri nő gyereke, kérem tisztelettel, milyen szélesen és elégedetten mosolyog, ugyanis békásmegyeri.

– Vagy úgy – mondja Román Feri, és hátradől a széken.

– Hát – mondja Faragó Kati –, ez igazán érdekes.

*A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta*

Nemzeti Kulturális Alap

*A szerző a könyv megírása idején
Móricz Zsigmond alkotó irodalmi ösztöndíjban részesült*

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2018-ban

Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea

Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra

Korrektor Balogh Emerencia

Műszaki vezető Takács Klári

A borítót Hidvégi Anna,

a kötetet Pintér József tervezte

Kiadványszám 8896

Plantin betűtípusból szedve

ISBN 978 963 14 3660 0